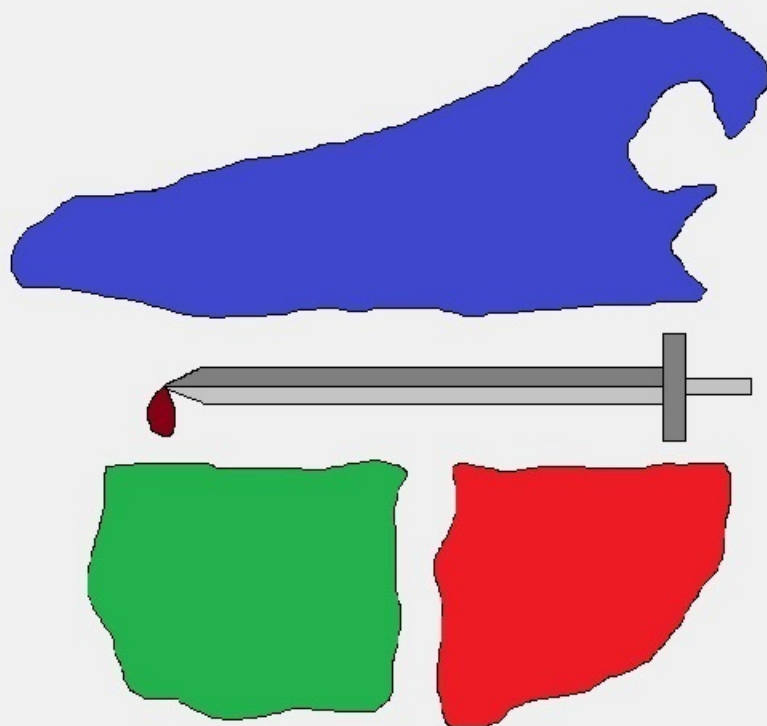


Luo Guanzhongin Kertomus
Kolmesta Kuningaskunnasta
Osa 3/4 Kolme Kuningaskuntaa



Kääntänyt Petri Luosto

Luo Guanzhongin Kertomus Kolmesta Kuningaskunnasta Osa 3/4
Kolme Kuningaskuntaa

Suomenkielinen käännös Luo Guanzhongin Kertomus Kolmesta Kuningaskunnasta perustuu Charles Henry Brewitt-Taylorin (1857–1938) julkaisemaan englanninkieliseen kiinalaisen romaanin käännökseen vuodelta 1925, jonka nimi englanniksi oli *Romance of the Three Kingdoms*. Tässä kirjassa olevan kartan on piirtänyt hyvä ystäväni Teemu Mäkinen.

Copyright 2021 Petri Luosto

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4928-9

Petri Luoston tähän mennessä kääntämät kirjat kronologisessa järjestyksessä. Viimeisin teos on lihavoituna:

Luo Guanzhongin Kertomus Kolmesta Kuningaskunnasta Osa 1 / 4;
Eunukkeja ja Kapinallisia

Federalistikirjoitukset

Luo Guanzhongin Kertomus Kolmesta Kuningaskunnasta Osa 2 / 4;
Punaiset Kalliot

Julius Caesarin sodat

**Luo Guanzhongin Kertomus Kolmesta Kuningaskunnasta Osa 3 / 4;
Kolme Kuningaskuntaa**

Henkilölista

Cao Cao, Pohjoisen Kiinan todellinen hallitsija, Wein kuningaskunnan hallitsija, entinen ratsuväen upseeri

Cao Pi, Cao Caon poika ja seuraaja

Guan Yu, Liu Bein kenraali ja tämän veriveli yhdessä Zhang Fein kanssa.

Liu Bei, hyveellinen Shu Hanin kuningaskunnan hallitsija

Liu Shan, Liu Bein poika

Lu Meng, Sun Quanin kenraali

Lu Xun, Sun Quanin kenraali ja neuvonantaja

Meng Huo, mangien kansan kuningas

Sima Yi, Cao Caon lahjakas neuvonantaja

Sun Quan, Wun kuningaskunnan hallitsija

Zhang Fei, Liu Bein kenraali ja tämän veriveli yhdessä Guan Yun kanssa.

Zhao Zilong, Liu Bein kenraali

Zhuge Liang, Liu Bein lahjakas neuvonantaja

Luku 61

Joella Zhao Zilong palauttaa Liu Shanin; Sun Quan torjuu Cao Caon yhdellä kirjeellä

Huolimatta Pang Tongin ja Fa Zhengin suostuttelusta Liu Bei kieltäytyi päättäväisesti hyväksymästä isäntänsä Keisarillisen Suojelija Liu Zhangin salamurhaa, vaikka sitä kautta hän saisi haltuunsa Läntisen Jokimaan.

Seuraavana päivänä oli toiset juhlat, tällä kertaa Fuchengin kaupungissa, jossa isäntä ja vieras uskoutuivat toisilleen vapaasti ollen erittäin ystävällisiä ja kohteliaita toisiaan kohtaan.

Kun he kaikki olivat pehmenneet viinin ansiosta, niin Pan Tong puhui Fa Zhengille, ”Herraamme ei halua tehdä juonen suhteen mitään, joten sinun parasta kutsua Wei Yan paikalle näyttämään miekankäyttötaitojaan ja hyödyntää tilaisuutta tappaaksesi Liu Zhangin.”

Wei Yan saapui pian tämän jälkeen miekka käsissään ja hän sanoi, ”Kun kerran täällä ei ole mitään muuta viihdykettä, niin saanko näyttää miekkailutaitojani viihdyttääkseni sinua?”

Samaan aikaan Pang Tong kutsui joitakin aseistettuja vartijoita, ja järjesti heidät salin alempaan osaan odottamaan Wei Yanin näytöksen loppua.

Tämän valmistautumisen yhteydessä Liu Zhangin upseerit katsoivat kyselevin silmin päällikkönsä, joka istui kunniapaikalla.

Yksi heistä, Zhang Ren, veti miekkansa sanoen, ”Vastustaja tarvitaan menestyksekkääseen miekkailuun, jotta hän ja minä voimme näyttää taitojamme samaan aikaan.”

Niin he aloittivat. Pian Wei Yanin vilkaisun jälkeen Liu Feng tuli ja otti paikkansa hänen rinnallaan.

Heti kolme lännen komentajaa seurasi hänen esimerkkiään ja sanoivat, ”Ja me kolme tulemme mukaan. Se voi lisätä viihdyttävyyttä ja auttaa keventämään ilmapiiriä.”

Liu Bei alkoi kuitenkin katsoa asiaa vakavasti. Vetäen palvelijansa miekan hän nousi salissa ja huusi, ”Me veljet olemme kenties liikaa nauttineet viiniä tämän tapaamisen aikana. Ei ole mitään pahaa sanoa sitä, mutta tämä ei ole Hongmenin juhla, jossa tapahtui murha. Pistäkää miekkanne pois, tai tapan teidät!”

”Miksi pitää miekkoja käsissä kahden veljen tapaamisessa?” huusi Liu Zhang, samaan aikaan, kun hänen palvelijansa ympäröivät hänen upseerinsa ottaen näiden aseet.

Aseista riisuttuina he vetäytyivät mulkoillen.

Liu Bei kutsui kaikki Liu Zhangin kenraalit salin yläosaan, antoi heille viiniä ja sanoi, ”Teidän ei tarvitse epäillä. Me kaksi veljestä, jotka olemme samasta luusta ja verestä, olemme puhuneet suurista suunnitelmista ja olemme yksimielisiä.”

Upseerit kiittivät ja poistuivat.

Liu Zhang tarttui vierastaan kädestään sanoen, ”Veljeni, en koskaan unohda ystävällisyyttäsi.”

He istuivat juoden myöhään ja he kumpikin olivat hyvin onnellisia. Kun Liu Bei myöhemmin palasi leiriinsä, niin hän syytti strategiaan sekasorron aiheuttamisesta.

”Miksi koetit pakottaa minut tekemään suuren vääryyden?” sanoi Liu Bei.
”Tämä ei saa toistua.”

Pang Tong poistui huokaisten.

Kun Liu Zhang palasi leiriinsä, niin hänen johtajansa olivat odottamassa häntä ja sanoivat, ”Herra, toivon mukaan näit sen tapahtuman todellisen merkityksen juhlissa. Mielestänne sinun olisi viisasta palata kaupunkiin heti.”

”Veljeni on toisenlainen kuin tavalliset ihmiset”, vastasi Liu Zhang.

”Hän ei itse halua murhata sinua, mutta hänen alaisillaan on yksi halu, joka on hyödyntää maatamme omaksi edukseen.”

”Älä yritä kylvää epäsofia meidän välillemme ja saada meitä riitelemään.”, sanoi päällikkö.

Ja niin Liu Zhang ei kuunnellut heidän varoituksiaan. Yhtenä päivänä, kun hän ja Liu Bei olivat yhdessä rentoutumassa, tuli tieto, että Zhang Lu aikomassa hyökätä Läntiselle Jokimaalle Jiamengin solan kautta. Niin Keisarillinen Suojelija pyysi Liu Beitä menemään ja suojelemaan sitä. Liu Bei suostui ja lähti sinne omine joukkoineen.

Liu Zhangin upseerit tarttuivat heti vieraan lähdön tuomaan tilaisuuteen ja pyysivät Keisarillista Suojelijaa sijoittamaan luotettavia kenraaleita vartioimaan tiettyjä strategisia paikkoja siltä varalta, että vieraat koettaisivat ottaa maata haltuunsa. Aluksi Liu Zhang oli vastahakoinen ja kieltäytyi, mutta he rukoilivat mitä vilpittömimmin, joten hän suostui, ja teki varotoimia suojellakseen itseään. Hän lähetti Yang Huain komentajaksi Baishuihin, ja Gao Pein linnoittamaan Fu-joen solan.

Niin Liu Zhang palasi Chengduhun ja hänen vieraansa, Liu Bei meni paikkaan, jota hyökkäys uhkasi. Saavuttuaan sinne Liu Bei nopeasti voitti ihmisten tuen siellä joukkojensa kovan kurin ja hänen ystävällisten tapojensa ansiosta.

Uutiset näistä tapahtumista saapuivat pian etelään, ja Sun Quan kutsui neuvonantajansa ehdottamaan vastaliikettä.

Sitten Gu Yong puhui, ”Minulla on suunnitelma, joka tulee onnistumaan. Liu Bei joukkoineen ovat kaukana ja heitä erottaa meistä vaikea maa. Siksi hän ei pysty palaamaan nopeasti, ja neuvoni on miehittää solat, niin hän ei pääse läpi. Sen jälkeen lähetä kaikki joukkosi Jingzhouhun ja Xiangyangiin, niin ne tulevat varmasti sortumaan.”

”Se kuulostaa olevan loistava suunnitelma”, sanoi Sun Quan.

Mutta juuri silloin kuului sermin takaa ääni huutaen, ”Voit teloittaa miehen, jonka suunnitelma merkitsisi kuolemaa tyttärelleni.”

Kaikki olivat yllättyneitä. Se oli leskimarkiisittaren ääni.

Sen lisäksi rouva Wu näytti hyvin vihaiselta, kun hän astui sisään sanoen, ”Mitä tulee tapahtumaan tyttärelleni, joka on Liu Bein vaimo?”

Hän käänsi vihaiset silmänsä Sun Quanin suuntaan ja sanoi, ”Sinä olit isäsi ja veljesi perillinen, ja sait haltuusi nämä kaikki maat vähäisin ponnisteluin. Silti olet tyytymätön ja haluat unohtaa oman lihasi ja veresi uhraten siskosi saadaksesi hieman lisää maata.”

”Ei, ei!” valitti Sun Quan häpeissään, ”En ikinä ajattelisi toimia vastoin äitini toiveita ja käskyjä.”

Yllättäen hän käski neuvonantajiansa poistua ja kun he olivat poissa, niin vanha rouva, yhä vihasena poistui omiin asuntoihinsa.

Jäädessään yksi Sun Quan huokaisi suruissaan.

”Mikä hukattu tilaisuus! Milloin Jingzhou tulee olemaan minun?” hän ajatteli.

Hän yhä syvissä ajatuksissaan, kun Zhang Zhao saapui sanoen, ”Mitä suret herrani?”

”En mitään suurta asiaa, vain viimeisintä epäonnistumistani saada se, mikä minulle kuuluu.”

”Se vaikeus voidaan poistaa helposti”, sanoi Zhang Zhao. ”Valitse luotettava mies, ja anna hänelle käsky toimittaa salainen kirje neiti Sun Renille sanoen, että hänen äitinsä on vakavasti sairaana. Anna hänelle viisisataa sotilasta saattajikseen ja käske hänen mennä salaa Jingzhoun kaupunkiin ja toimittaa kirje. Kuullessaan äidistään hän tulee kotiin heti ja hän voi tuoda mukanaan Liu Bein ainoan pojan. Liu Bei tulee mieluummin vaihtamaan Jingzhoun poikaansa. Jos hän ei suostu, niin voit aina lähettää armeijan sinne.”

”Kuulostaa hyvältä suunnitelmalta”, sanoi Sun Quan.

”Sen lisäksi minulle on mies sen toteuttamiseksi. Hän on Zhou Shan, joka on rohkea. Hänellä oli tapana olla veljeni seurassa, kun hän oli nuori. Hän on sopiva mies siihen tehtävään.”

”Pidä se salassa sitten”, sanoi Zhang Zhao, ”ja anna Zhou Shanin aloittaa heti.”

Päätettiin, että Zhou Shan ottaisi mukaansa viisisataa sotilasta naamioituneina tavallisiksi kauppiaksi. Hänellä olisi mukanaan viisi laivaa, ja hän jakaisi miehensä niiden välillä, kun taas aseet piilotettaisiin lastitilaan. Matkaa varten tarvittavat luvat väärennettiin näyttämään aidon viranomaisen vastaavilta, siltä varalta, että niitä kysyttäisiin.

Zhou Shan matkasi jokea pitkin kohti Jingzhoun kaupunkia ja matka tapahtui nopeasti. Hän ankkuroi laivansa rannan viereen, meni maihin ja kaupunkiin, jossa hän pyysi portinvartijoita ilmoittamaan saapumisestaan. Hänet päästettiin sisälle, ja vietiin neiti Sunin eteen, jossa hän ojensi salaisen kirjeen. Kun neiti luki, että hänen äitinsä oli vakavasti sairaana, niin hän alkoi itkeä katkerasti ja kuulusteli sanansaattajaa tiukasti.

Zhou Shan keksi tarinan sanoen, ”Leskimarkiisitar todellakin haluaa nähdä sinut. Jos et mene nopeasti, niin voi olla liian myöhäistä. Leskimarkiisitar haluaa myös tavata pienen Liu Shanin kerran ennen kuolemaansa.”

Neiti Sun vastasi, ”Tiedät, että Keisarillinen Eno on kaukana sotimassa, ja minun pitäisi ilmoittaa armeijankomentajalle ennen paluutani kotiin.”

”Mitä jos komentaja sanoo, että hänen täytyy ilmoittaa tästä aviomiehellesi ja odottaa hänen suostumustaan?” sanoi Zhou Shan.

”Jos lähdän ilman lupaa, mutta pelkään, että se on mahdotonta.”

”Laivani ovat valmiina joella, ja sinun täytyy vain mennä kaupungin läpi”, sanoi Zhou Shan.

Luonnollisesti uutinen hänen äitinsä sairaudesta suuresti järkytti nuorta vaimoa. Nopeasti hänen vaununsa olivat valmiina, ja hän nousi niihin Liu Shan mukanaan. Häntä saattoi kolmekymmentä vartijaa, kaikki aseistautuneina, ja pian he olivat joen rannalla ja nousivat aluksiin ennen kuin palatsin ihmiset pystyivät ilmoittamaan, mitä hän oli tekemässä.

Mutta juuri, kun laivat olivat lähdössä, niin kuului ääni huutaen, ”Älkää lähtekö vielä! Haluan sanoa neidille hyvästit.”

Huutaja oli Zhao Zilong. Hän oli juuri tullut tarkastusmatkalta, ja hänelle oli heti kerrottu neiti Sunin yllättävästä lähdöstä, joten hän riensi joenrantaan kuin myrskytuuli vain puolenkymmenen seuraajan kanssa. Hän saapui juuri

sopivasti. Vene oli lähdössä, ja Zhou Shan seisoi sen keulassa pitkä keihäs kädessään.”

”Kuka sinä olet, joka uskaltaa häiritä rouvan liikkeitä?” huusi Zhou Shan.

Zhou Shan käski sotilaitaan irroittaa köydet ja lähteä liikkeelle, sekä valmistautua taisteluun. Laiva liikkui mukavassa tuulella ja vahvassa virtauksessa sen kölin alla.

Zhao Zilong seurasi sitä rantaa pitkin.

”Neiti voi mennä tai olla menemättä tahtonsa mukaan”, hän huusi, ”mutta haluan sanoa yhden sanan hänelle.”

Zhou Shan ei kuunnellut, vaan käski sotilaitaan kasvattamaan aluksen nopeutta. Zhao Zilong seurasi joenrantaa ainakin neljän kilometrin verran. Hän näki kalastusvene, joka liikkui joella. Nopeasti hän laskeutui satulasta, irrotti sen köydet, tarttui keihääseensä ja hyppäsi veneeseen. Hän sai kaksi miestä soutamaan sitä kohti laivaa, jossa neiti Sun istui.

Kun hän lähestyi, niin eteläisen maan sotilaat uhkailivat häntä keihäillään. Joten hän otti keihäänsä veneensä pohjalta, nosti sen kiiltävän terän lyöden sillä etelämaalaisten keihäitä ja hyppäsi suurempaan alukseen. Etelämaalaiset vartijat vetäytyivät yllätyksestä ja pelosta, kun Zhao Zilong meni aluksen sisäosiin. Siellä istui neiti Sun pitäen Liu Shania käsissään.

”Miksi tämä epäkohtelias tunkeutuminen?” kysyi neiti vihaisena.

Soturi pisti miekkansa huotraan ja sanoi nöyrästi, ”Minne neiti on matkalla ja miksi hän menee salaa?”

”Äitini on sairaana ja lähestymässä kuolemaa. Minulla ei ollut aikaa ilmoittaa kenellekään lähdöstäni”, sanoi neiti Sun.

”Miksi olet ottanut nuoren herran mukaasi, jos olet menossa tapaamaan sairasta ihmistä?” kysyi Zhao Zilong.

”Liu Shan on poikani, ja en jätä häntä laiminlyötäväksi.”

”Neiti, olet toiminut väärin. Hän on herrani poika, ja pelastin nuoren herran tuhansien Cao Caon sotilaiden kynsistä suuressa taistelussa Pitkän Rinteen Sillalla Dangyangissa. Ei ole mitään syytä, että otat hänet mukaasi.”

Neiti Sun vastasi raivokkaasti. ”Sinä et sekaannu perheasioihini, tavallinen sotilas!” hän huusi.

”Hyvä neiti, jos haluat mennä, niin voit mennä, mutta jätä nuori herra tänne.”

”Sinä olet kapinallinen, kun hyppäät laivaan tuolla tavalla!” huusi neiti Sun.

”Jos sinä et jätä nuorta herraa tänne, niin en päästä sinua lähtemään riippumatta seurauksista”, sanoi Zhao Zilong.

Neiti Sun kutsui palvelusneitonsa vangitsemaan hänet, mutta hän työnsi nämä pois. Sen jälkeen hän otti pojan tämän käsiltä ja juoksi laivan keulaan. Hän koetti päästä aluksesta rannalle, mutta kukaan ei auttanut häntä, ja hän ajatteli, että olisi väärin alkaa tappamaan silmittömästi ihmisiä. Hän ei tiennyt, mitä tehdä sellaisessa tilanteessa. Neiti Sun käski palvelijattariaan ottamaan poika pois häneltä. Hän kuitenkin piti tiukan otteen lapsesta, ja hyvä miekka toisessa kädessä piti muut hieman kauempana.

Zhou Shan oli ruorissa keskittäen kaiken huomionsa saadakseen laivansa virtaukseen ja alemmas jokea pitkin. Hän ohjasi keskelle virtaa, jossa oli voimakas tuuli. Zhao Zilong pitäen poikaa yhdellä kädellä, ei pystynyt saamaan laivaa rannalle.

Juuri, kun tilanne näytti toivottomimmalta, niin Zhao Zilong näki ryhmän laivoja täyttävän joen alempana liput liehuen ja rummut soiden. Hän oli varma, että kaikki oli ohitse, hän tulisi olemaan etelämaalaisten sotajuonen uhri, kun hän huomasi mahtavan soturin seisovan johtoaluksen keulassa. Hän oli aseistautunut pitkällä keihäällä, ja hän oli Zhang Fei.

Zhang Fei myös huusi, ”Käly! Jätä nuori herra tänne.”

Zhang Fei oli ollut tiedustelemassa, kun hän kuuli uutisen kälynsä yllättävästä lähdöstä, ja hän heti matkasi Yu-joelle tarkoituksenaan pysäyttää tämä. Hän oli saapunut juuri oikeaan aikaan pysäyttääkseen etelämaalaisten alukset. Hyvin pian, miekka kädessään, hän nousi alukseen. Kun Zhang Fei nousi alukseen, niin Zhou Shan tarttui miekkaansa ja lähestyi häntä, mutta yhdellä Zhang Fein miekan terän iskulla hän kaatui laivan kannelle kuolleena. Synkkä soturi heitti hänen päänsä neiti Sunin jalkoihin.

”Miksi näin hyvin epäsopeva käyttäytyminen?” huusi neiti Sun hyvin peloissaan.

”Sisko”, sanoi Zhang Fei, ”ajattelit hyvin huonosti, kun lähdit tälle hullulle retkelle. Se oli huonoa käytöstä.”

”Äitini on hyvin sairaana. Se on elämän ja kuoleman kysymys”, hän huusi. ”Jos olisin odottanut veljesi lupaa lähteä, niin olisin saattanut tulla liian myöhään. Jos et anna minun mennä nyt, niin heittäydyn itse jokeen.”

Zhao Zilong ja Zhang Fei keskustelivat keskenään. He sanoivat toisilleen, ”On tuskin oikein, että palvelijat pakottavat herransa vaimon tekemään itsemurhan. Otamme lapsen ja annamme laivan jatkaa matkaa.”

Sitten he sanoivat, ”Oi neiti, emme voi antaa arvostetun veljemme vaimon kuolla häpeällisesti, joten annamme sinun mennä. Luotamme sinuun, että et unohda veljeämme ja palaat nopeasti takaisin.”

Ottaen lapsen mukaansa he lähtivät laivasta, ja viisi laivaa jatkoivat matkaansa eteläisille maille alajuoksun suuntaan. Yksi runo ylistää Zhao Zilongin toimintaa:

Aikaisemmin Zhao Zilong pelasti Liu Shanin,

Kun hänen äitinsä kuoli;

Taas hän teki arvokkaan palveluksen;

Suuren Joen aaltojen päällä.

Wun sotilaat kaikkialla laivassa,

Olivat pelon vallassa.

Vaikka etsisit läpi koko maailman, niin et löytäisi

Miestä niin urheaa kuin Zhao Zilong.

Toinen ylisti Zhang Feitä:

Pitkän Rinteen Sillalla
Zhang Fein raivo kiehui,
Kuin villipeto hän karjui,
Ja soturit perääntyivät.
Vaarasta nyt hän
Prinssinsä pelasti
Historiankirjojen sivuihin
On hänen nimensä kaiverrettu

Aika tyytyväisenä menestyksestä kaksi soturia matkasi kotia kohti. Ennen kuin he pääsivät pitkälle, niin he kohtasivat Zhuge Liangin, jolla oli komennossaan laivueellinen laivoja. Hän oli hyvin tyytyväinen, että he olivat saaneet lapsen takaisin ja he kolme palasivat iloisesti takaisin Jingzhouhun, jossa selostus koko seikkailusta kirjoitettiin Liu Beille.

Kun neiti Sun palasi kotiinsa, niin hän kertoi tarinan Zhou Shanin kuolemasta ja lapsen poisviemisestä. Sun Quan oli hyvin raivoissaan juonensa epäonnistumisesta ja hän päätti kostaa sanansaattajansa kuoleman hyökkäämällä Jingzhouhun.

”Nyt kun siskoni on tullut takaisin kotiin, niin mitään hyökkäystä estävää perhesidettä ei ole ja voin tulen täysin kostamaan kenraalini kuoleman”, sanoi Sun Quan.

Niin hän kutsui neuvonantajansa keskustelemaan sotarekistä.

Ennen kuin mitään suunnitelmaa ehdittiin saada aikaan, niin heidän miettimisensä katkaisi yllättäen tieto, että Cao Cao oli suunnittelemassa hyökkäystä eteläisille maille neljänsadantuhannen sotilaan kanssa tarkoituksenaan kostaa tappionsa Punaisilla Kallioilla. Kaikki ajatukset kääntyivät torjumaan tätä hyökkäystä.

Neuvonantaja Zhang Hong, joka oli vetäytynyt kotiinsa, oli juuri kuollut, ja hänen testamenttinsa lähetettiin hänen herrallensa luettavaksi. Siinä hän neuvoi Sun Quania:

”Herrani, hallinnon keskus pitäisi siirtää vanhaan Molingin maahan, jossa näkymät tarjoavat kuninkaallista arvokkuutta, ja sopivat henkilölle, jolla on kunnianhimoa luoda jatkuva dynastia.”

Sun Quan luki tämän asiakirjan neuvonantajilleen kokouksessa, eikä kovinkaan moni säästännyt kyyneleitään muistaessaan sen kirjoittajaa.

Hän kertoi heille sanoen, ”Zhang Hong on ollut rehellinen kuolemaansa asti. En voi olla noudattamatta hänen viimeistä neuvoaan!”

Ja Sun Quan käskyt rakentaa linnoitettu kaupunki nimeltään Shidou Molingin alueelle, ja hän nimesi maan uudestaan Jianyeksi. Sinne hän aikoi tehdä pääkaupunkinsa.

Suojaksi Cao Caa vastaan amiraali Lu Meng ehdotti rakennettavaksi muuria Ruxu-joen varteen.

Jotkut toiset upseerit vastustivat tätä sanoen, ”Kun vihollinen ilmestyy, niin sinun täytyy laskea joukkoja hyökätäksesi hänen kimppuunsa ja sen jälkeen palata laivoihisi. Mitä hyötyä on muurista?”

Lu Meng vastasi, ”Kaikkeen mahdolliseen pitää varautua. Sotilaiden huomiokyky vaihtelee, ja joskus taisteluita hävitään. Jos tulee kiireellinen tilanne, niin silloin sotilaat eivät kenties ehdi vesirajalle, ja kuinka he silloin nousevat aluksiinsa. He tarvitsevat suojaa.”

Sun Quan sanoi, ”Sellainen suoja mahdollisia asioita vastaan, kuten hän ehdottaa, on hyvä idea. Etäisiä riskejä vastaan täytyy valmistautua ja niin suru ei kulje rinnallasi.”

Niin sotilaat lähetettiin rakentamaan muuria Ruxu-joelle, ja töitä ei keskeytetty päivin tai öin ennen kuin muuri oli valmis.

Pääkaupungissa Cao Caon vaikutusvalta ja kunnia kasvoivat päivittäin. Pääneuvonantaja Dong Zhao ehdotti, että hänelle annettaisiin herttuan arvo.

Dong Zhao sanoi, ”Koko historiamme aikana kukaan ei ole tehnyt sellaisia palveluksia kuin sinä, oi pääministeri, ei edes Zhoun herttua tai Lu Wang. Näinä kolmenakymmenenä vuotena olet altistanut itsesi kaikkeen hengenvaaraan, tuulen tuivertamana ja kylpenyt sateessa puhdistaksesi valtakunnan pahuudesta, poistaen hädän ja palauttaaksesi Hanin kunnian. Kuka kaikista valtiomiehistä on vertaisesi? Olisi sopivaa antaa sinulle Wein herttuan arvo ja antaa sinulle yhdeksän kunnianosoitusta ansioidesi ja hyveidesi perusteella kaikkien tiedoksi.”

Ne yhdeksän kunnianosoitusta olivat seuraavat:

1. Sotavaunut: Kultaiset vaunut, joita veti kahdeksan hevosta
2. Hovipukuja; Lohikäärmekirjailtuja kaapuja, päähineitä ja kenkiä
3. Musiikkia juhlissa: Keisarilliselta soittokunnalta
4. Punaiset ovet: Vaurauden symboli
5. Sisemmät portaat: Jokaista askelmaa suojellaan
6. Keisarillinen Tiikerikaarti: Kolmesataa porteille
7. Keisarilliset kirveet; Komentoon ja seremonioihin symboleiksi
8. Jousi ja nuolia: Punaiseksi lakattu jousi sadalla nuolella
9. Uhriastioita: Jade-tauluj ja uhrauskuppeja

Kuitenkaan kaikki hovimiehet eivät olleet yksimielisiä.

Korkea neuvonantaja Xun Yu sanoi, ”Tämän ei pitäisi tapahtua, oi pääministeri. Kokosit voimasi vedoten ihmisten sisäiseen oikeudenmukaisuuteen ja siihen, että tulet palauttamaan Hanin arvovallan. Nyt sinun pitäisi pysyä uskollisena ja nöyränä. Hyveellistä ihmistä kansa rakastaa hyveellisellä rakkaudella, eikä toimi tällä tavoin.

Cao Cao ei ottanut tätä vastustusta ystävällisesti.

Dong Zhao sanoi, ”Kuinka voit aiheuttaa niin monelle pettymykset sanoillasi?”

Punaisten Kallioiden taistelu lopetti Cao Caon pyrkimyksen yhdistää ja alistaa Kiinan hänen valtaansa. Taistelun jälkeen Cao Cao alkoi vahvistamaan omia asemiansa pohjoisessa Kiinassa. Samaan aikaan Liu Bei ja Sun Quan vastaavasti pyrkivät voimistumaan tahoillaan. Kilpailu näiden kolmen mahtimiehen välillä tulisi johtamaan kolmen kilpailevan kuningaskunnan syntymiseen.

